แรงอาฆาต
จากกระจกไร้เงา

ガラスの殺意

อากิโยชิ ริคาโกะ
เขียน

ฉวีวงศ์ อัศวเสนา
แปล

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ภาวะสมองเสื่อม คือ ภาวะที่มีปัญหาด้านความจำบกพร่อง ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน อาการอื่น ๆ ที่เห็นได้ชัดเจน เช่น นึกคำพูดไม่ออก ความสามารถในการตัดสินใจ การสื่อสารแย่ลง จำหน้าคนที่คุ้นเคยไม่ได้ ไม่สามารถทำอะไรง่าย ๆ ที่เคยทำได้

แล้วคนที่ลืมทุกอย่าง จะลงมือฆาตกรรมคนอื่นได้จริง ๆ หรือ

เธอจะไม่ลืมความแค้นที่อยู่ในใจของเธอเลยหรือ

แรงอาฆาตจากกระจกไร้เงา คือเรื่องราวของมายูโกะผู้สูญเสียพ่อแม่ไปในเหตุการณ์ "ปีศาจฆาตกรฆ่าไม่เลือกหน้า" เมื่อ 20 ปีก่อน

เธอโทร.แจ้งตำรวจว่าเป็นคนฆ่าปีศาจตนนั้น เมื่อตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุก็พบเธอยืนอยู่ในทะเลเลือดพร้อมมีดในมือ

แต่ไม่สามารถรู้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เพราะเธอเป็นผู้ป่วยโรคสมองเสื่อม

เธอเป็นคนฆ่าจริง ๆ หรือใครเป็นคนจัดฉากเหตุฆาตกรรมครั้งนี้

แพรวสำนักพิมพ์

กันยายน 2563

ตัวอย่างอ่าน

กระจกช่วยบอกที ฉันฆ่าเขาจริงหรือ มือนี้หรือที่ฉันใช้สังหาร...

ทดลองอ่าน

1

ฉันเห็นแต่สีแดงฉาน

สีแดงสดจัดจ้า

อะไรสักอย่างสีแดงสดกระจายอยู่ทั่วไปหมด ย้อมทุกสิ่งในสายตาฉันเป็นสีแดงฉาน

กลิ่นสนิมเหม็นคลุ้ง

มือทั้งสองของฉันเหนียวเหนอะหนะ

ได้ยินเสียงหายใจหอบหนักไม่เป็นจังหวะ

เสียงหายใจหอบหนักราวสัตว์ร้ายดังอยู่ใกล้มาก โธ่...ที่แท้ก็เสียงหายใจของฉันเอง

สิ่งที่อยู่ในสายตาสั่นไหว แข้งขาฉันอ่อนแรงจวนเจียนจะล้ม แต่พอรวบรวมกำลังยันตัวขึ้นเหยียบพื้นก้าวออกไปได้แค่ก้าวเดียวก็มีเสียง... *แจ๊ะ*...ดังขึ้นมาจากฝ่าเท้าเปล่าเปลือย

ฉันมองลงไปก็พบว่าพื้นห้องก็แดงฉานด้วย ใครคนหนึ่งกำลังจะจมลงไปในความแดงฉาน คนคนนั้นนอนอยู่ ไม่ใช่สิ...ล้มลงนอนบนพื้น

มือขวาของฉันกำสิ่งหนึ่งที่สะท้อนแสงและแหลมคมเอาไว้แน่น

มือซ้ายเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์บ้าน สีแดงเปรอะเปื้อนฝ่ามือและลำแขนเป็นประกาย ฉันจับโทรศัพท์ไว้แน่นเพื่อไม่ให้ลื่นหล่นจากมือ แล้วกดหมายเลข

ทดลองอ่าน

1 1 0

ฉันไม่ได้เป็นอะไร ยังต่อสายโทรศัพท์ได้

“– เกิดอะไรขึ้นครับ”

“คือ”

“– เกิดคดีอะไรขึ้นหรือครับ”

“คือ ฉัน”

“เป็นอะไรรึเปล่า คุณโทร.มาจากที่ไหน”

“ฉันฆ่าคนตาย”

ฉันแว่วยินเสียงดัง *เอี๊ยด เอี๊ยด*

เหมือนเสียงที่เกิดขึ้นเวลาถูอะไรบนพื้นผิวที่เรียบลื่นเป็นมัน

ดังมาจากหลายจุดใกล้ ๆ นี้เอง เดี๋ยวก็ใกล้เข้ามา เดี๋ยวก็ห่างออกไป มีทั้งช้าและเร็ว

เอ๊ะ หรือว่าจะเป็นเสียงฝีเท้า

ทำไมเสียงฝีเท้าถึงดังแบบนี้ เหมือนคนใส่รองเท้าสำหรับสวมในอาคารเดินไปบนระเบียงทางเดินของโรงเรียน

แต่ฉันอยู่ที่บ้านนี่นา

ใช่...อยู่ในห้องของฉันที่บ้าน ห้องฉันปูพรม เวลาเดินจะไม่มีเสียงแบบนี้ เอ...นี่ฉันกำลังทำอะไรอยู่ในห้อง ทำไมหัวมันโหวง ๆ ชอบกล

แย่จัง หรือว่าฉันนอนหลับในห้องเรียน

ต้องตื่นแล้วละ เดี๋ยวนี้เลย ไม่งั้นถูกดุแน่

ลืมตาขึ้น –

เอ้า ตื่น –

ฉันเปิดหนังตาที่หนักอึ้งขึ้นช้า ๆ

เห็นแต่ความขาวโพลน

พอกะพริบตาทีหนึ่งก็รู้สึกเหมือนยังเห็นสีแดงฉานติดตาอยู่

– ภาพติดตา?

สีแดง?

อะไรกันนะ...

พอจะลุกขึ้น แขนขวาก็เจ็บแปลบ ฉันตกใจ พอหันไปมองก็เห็นท่อเล็ก ๆ เชื่อมจากท่อนแขนไปที่ถุงใส ๆ ซึ่งแขวนอยู่สูงขึ้นไป ของเหลวใสไร้สีในถุงนั้นหยดผ่านท่อทีละหยด ทีละหยด เข้าสู่ร่างกายฉัน

อ๋อ รู้แล้ว

ไอ้นี่ฉันรู้จัก –

แต่เรียกว่าอะไรล่ะ

ดูสิ ทำไมถึงนึกชื่อมันไม่ออก

– ช่างเถอะ สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ ทำไมฉันถึงมาอยู่ในที่แบบนี้

ฉันค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ระมัดระวังไม่ให้แขนขวาเจ็บ เตียงเหล็กแบบธรรมดาที่สุด ผ้าปูที่นอนและปลอกหมอนสีขาวสะอาด ผ้าม่าน ผนังห้อง

ที่นี่ โรงพยาบาล...?

ระหว่างที่ฉันเหม่อมองไปรอบ ๆ ประตูก็เลื่อนเปิดออก

"อ้าว" พยาบาลทำหน้าตกใจ "ตื่นแล้วหรือคะ เดี๋ยวฉันจะไปเรียกคุณหมอ คอยสักครู่นะคะ"

เดี๋ยวค่ะ ฉันจะเรียกไว้แต่ไม่ทัน เพราะเธอออกไปเสียแล้ว ชายในเครื่องแบบสีน้ำเงินคนหนึ่งมองผ่านช่องประตูที่แง้มอยู่เข้ามาในห้องพลางพูดโทรศัพท์มือถือ เครื่องแบบที่เขาสวมนั้น – ดูเหมือนตำรวจ เกิดอะไรขึ้นกันแน่

ไม่นานพยาบาลก็กลับเข้ามาพร้อมแพทย์คนหนึ่ง คุณหมอจับมือฉันแล้วถามว่า

"รู้สึกยังไงบ้างครับ"

"สบายดีค่ะ"

"รู้ไหมครับว่าที่นี่ที่ไหน"

"โรงพยาบาล...ใช่ไหมคะ"

"ครับ"

คุณหมอพยักหน้า พยาบาลที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เอาแถบสีดำคล้ายปลอกแขน

มาพันแขนซ้ายของฉัน ตรวจอยู่ครู่หนึ่งแล้วบอกว่า "ความดันปกติค่ะ"

"ช่วยบอกชื่อหน่อยครับ"

"คาชิฮาระ มายูโกะ ค่ะ"

อยู่ ๆ ฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่าสิ่งที่เชื่อมต่อกับแขนด้วยท่อเล็ก ๆ เรียกว่าสายน้ำเกลือ ของง่าย ๆ แค่นี้ทำไมนึกไม่ออกก็ไม่รู้...แปลกแท้

"จำเรื่องราวก่อนที่จะมาอยู่ที่นี่ได้ไหมครับ"

"จำไม่ได้ค่ะ" ฉันสั่นศีรษะ "ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่โรงพยาบาลนี้คะ"

คุณหมอมองหน้าฉัน

"จำไม่ได้หรือครับ"

"ค่ะ"

"คุณเป็นลมหมดสติ"

"ฉันน่ะหรือคะ"

"ครับ"

คุณหมอจ้องตาฉันนิ่งนานราวกับกำลังค้นหาอะไรสักอย่าง

"ฉันเป็นลมที่ไหน ที่โรงเรียนหรือคะ"

คุณหมอทำหน้าบอกไม่ถูก ได้แต่ยิ้มน้อย ๆ อย่างใจดีแทนคำตอบ

ตายละ ล้มที่โรงเรียนจริง ๆ ด้วย น่าเกลียดพิลึก ถ้าพวกผู้ชายคิดว่าเป็นลมเพราะมีประจำเดือนละก็ แย่สุด ๆ

"เรื่องนี้หมอคิดว่าคุณถามรายละเอียดจากอีกคนดีกว่า ว่าแต่ คุณรู้สึกดีขึ้นแล้วจริง ๆ นะครับ"

คุณหมอถามย้ำ ฉันจึงตอบอีกครั้งว่า "สบายดีค่ะ" อยากฟังรายละเอียดจากใครอีกคนที่ว่านั้นเร็ว ๆ แล้ว

"เอาละ เราจะเปลี่ยนหน้าที่กันตรงนี้ ไม่ต้องฝืนใจทำอะไรโดยไม่จำเป็นนะครับ"

คุณหมอเตือน ส่วนพยาบาลเสริมว่า

"ถ้ามีอะไร เรียกพยาบาลได้นะคะ"

ว่าแล้วก็ส่งเครื่องกดสัญญาณเรียกให้ฉันถือไว้

เปลี่ยนหน้าที่งั้นหรือ ใครจะเข้ามาเปลี่ยนล่ะ

ทดลองอ่าน

หรือว่าครูฝ่ายปกครอง คนนั้นไง คนที่แต่งหน้าจัด ๆ...นึกชื่อไม่ออก รู้แต่ว่าไม่ถูกชะตาเลย

ขณะที่กำลังคิดนั่นคิดนี่อยู่นั้น ชายหญิงสวมชุดสูทก็เข้ามาในห้อง ผู้ชายดูยังหนุ่มอยู่ในวัยยี่สิบ ส่วนผู้หญิงน่าจะสามสิบปลาย ๆ ชายในเครื่องแบบคนที่ฉันเห็นว่ามองเข้ามาในห้องเมื่อครู่ยกมือขึ้นตะเบ๊ะเมื่อทั้งสองคนเดินผ่าน

ผู้หญิงคนนั้นเดินเข้ามาใกล้เตียง ก้มมองหน้าฉันและถามว่า

"คุณคาชิฮาระ มายูโกะ นะคะ"

"ใช่ค่ะ"

ฉันจ้องตาตอบเธอตรง ๆ ด้วยความรู้สึกที่ว่า *ใครก็ได้ช่วยพาฉันกลับบ้านโดยเร็วทีเถิด*

"ฉันคิริทานิ ยูกะ จากสถานีตำรวจโมริงาซากิค่ะ"

ผู้หญิงคนนั้นหยิบสมุดประจำตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกระเป๋าด้านในของเสื้อนอกออกมาให้ดู ส่วนผู้ชายคนนั้นบอกว่า "ผมโนมุระ จุนจิ ครับ"

"ตำรวจสายสืบ...หมายความว่าฉันเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีอะไรอย่างนั้นหรือคะ"

ฉันเพิ่งเคยเห็นสมุดประจำตัวของตำรวจเป็นครั้งแรกจึงมองมันอย่างเกรง ๆ

"เกิดคดีอะไรขึ้นที่โรงเรียน หรือระหว่างทางกลับบ้านหรือคะ"

"โรงเรียน..." คิริทานิทำหน้างงนิด ๆ "โรงเรียนไหนคะ"

"โรงเรียนมัธยมปลายไดนิ โรงเรียนประจำจังหวัดค่ะ"

โนมุระเปิดปากทำท่าจะพูดอะไร แต่คิริทานิชิงพูดขึ้นเสียก่อน

"คุณอยู่โรงเรียนนั้นหรือคะ"

"ค่ะ ฉันอยู่ปีสาม ปีนี้จะต้องสอบเข้า..."

ฉันพูดค้างอยู่แค่นั้นเอง ในสมองเริ่มสับสน จับต้นชนปลายไม่ถูก ราวกับอยู่ในความฝัน ทุกอย่างคลุมเครือไม่ชัดเจน เหมือนกลุ่มหมอกหนาเคลื่อนเข้ามาบังความทรงจำจนมืดมิด

ที่แน่ ๆ คือฉันเป็นนักเรียน ม.ปลายปีสุดท้ายที่ต้องสอบเข้าเรียนต่อ

นอกจากนั้นก็จำอะไรไม่ได้เลย จำไม่ได้ว่าเดือนนี้คือเดือนอะไร ฉันตั้งใจท่องหนังสือรึเปล่า ไปโรงเรียนกวดวิชาไหม เหลืออีกกี่เดือนจึงจะถึงวันสอบเข้า และเลือกเรียนต่อที่ไหน –

พอเห็นฉันเอามือกุมศีรษะเงียบไป คิริทานิก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงอ่อนโยน

"คุณคาชิฮาระคะ ฉันอยากให้คุณฟังฉันดี ๆ"

ฉันค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น สบตากับคิริทานิพอดี

"คุณไม่ใช่นักเรียน ม.ปลายแล้วค่ะ"

"– คะ?"

พูดอะไรอะป้า บอกแล้วไงว่าฉันเป็นนักเรียน ม.ปลาย แต่เอ๊ะ...ภาพตัวเองร้องไห้พลางร้องเพลง *ระลึกถึงคุณครู* ในพิธีจบการศึกษาปรากฏขึ้นในห้วงคิด ตามมาด้วยภาพมอบช่อดอกไม้ให้คุณครู หมายความว่าฉันจบ ม.ปลายอย่างที่เธอบอกแล้วจริง ๆ งั้นหรือ...*เป็นไปได้ยังไง ไม่ใช่หรอก นั่นมันพิธีสำเร็จการศึกษา ม.ต้นต่างหาก*

"คุณเป็นผู้หญิงอายุสี่สิบเอ็ดปี อาศัยอยู่ที่เมืองโมริงาซากิ จังหวัดคานางาวะ"

ฉันเกือบหัวเราะออกมา

แต่อีกอึดใจต่อมาใบหน้าของฉันเกร็งเครียด รู้สึกเย็นวาบและขนลุกไปทั้งตัว ถึงจะบอกตัวเองว่ายายป้าคนนี้พูดอะไรแปลก ๆ แต่มีเสียงจากซอกมุมหนึ่งของจิตใต้สำนึกกระซิบบอกว่า *ใช่ อายุสี่สิบเอ็ด ฉันอายุสี่สิบเอ็ด และไม่ได้อยู่เมืองฮิราบายาชิเหมือนเดิมแล้ว แต่อยู่ที่เมืองข้างเคียง*

คิริทานิรั้งรอ เมื่อคิดว่าฉันเข้าใจคำพูดของเธอดีแล้วจึงพูดต่อไป

"และเป็นแม่บ้าน"

"แม่บ้านหรือคะ แปลว่าฉันแต่งงานแล้วงั้นหรือ"

นี่มันอะไรกัน แค่บอกว่าไม่ใช่นักเรียน ม.ปลายก็ยังคิดตามแทบไม่ทัน แต่นี่อยู่ ๆ ก็มาบอกว่าฉันกระโดดข้ามวัยยี่สิบและสามสิบ มาเป็นคนอายุสี่สิบกว่า แถมยังมีสามีแล้วอีกด้วย

"ใช่ค่ะ คุณแต่งงานแล้ว สามีของคุณชื่อคาชิฮาระ มิตสึฮารุ"

คิริทานิออกเสียงชื่อคาชิฮาระ มิตสึฮารุ ช้า ๆ และชัดถ้อยชัดคำ คงหวังว่าจะช่วยให้ฉันนึกอะไรออกบ้าง

แต่ชื่อนั้นไม่ได้ช่วยฟื้นความจำอะไรขึ้นมาเลย

ฉันได้แต่ส่ายศีรษะ ผิดหวังที่รู้ว่าไม่ได้แต่งงานกับนายโองาวะที่ควงกันอยู่...ความจำของฉันสับสนปนเปไปหมด ฉันช็อกกับการที่ไม่ได้แต่งกับนายโองาวะที่ฉันชอบมาก และยิ่งกว่าช็อกเพราะอยู่ ๆ ก็กลายเป็นป้าวัยสี่สิบไปในชั่วข้ามคืน

"เป็นยังไงคะ พอจะนึกอะไรออกหรือยัง"

"ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย" ฉันตอบ "แล้วทำไมฉันถึงได้มาอยู่ที่โรงพยาบาลคะ"

"โรงพยาบาลชุมชนแห่งนี้ร่วมมือกับสถานีตำรวจโมริงาซากิ คุณ"

คิริทานิหยุด ก่อนพูดต่อด้วยเสียงเครียด

"คุณมาอยู่ที่นี่ในฐานะผู้ต้องหาฆ่าคนตาย"

"อะไรนะ – คุณพูดอะไรออกมา"

ฉันอยากหัวเราะ แต่หัวเราะไม่ออก วินาทีนั้นฉันเห็นสีแดงฉานแวบขึ้นมาตรงหน้า

นั่นคืออะไรน่ะ

"คุณเอาอะไรมาพูด ฉันน่ะหรือฆ่าคนตาย ฉันจะไปฆ่าใครทำไม อย่ามากล่าวหาฉันลอย ๆ เลยคุณ"

"สถานที่เกิดเหตุคือบ้านคุณเอง คนที่ถูกฆ่าคือโกดะ มิกินาริ"

"ใครกัน ฉันไม่รู้จัก ไม่เคยได้ยินชื่อเลยด้วย"

ปากปฏิเสธ แต่สมองพร่าพรายไปด้วยสีแดงจัด รู้สึกถึงลางร้าย... ฉันเสียวสันหลังวาบ

"คนนี้ค่ะ"

คิริทานิยื่นรูปถ่ายหน้าตรงของชายคนหนึ่งมาตรงหน้าฉัน ชายวัยกลางคนในภาพตัดผมสั้นเกรียนทั้งศีรษะ นอกจากแว่นตาแล้วไม่มีอะไรสะดุดตาเป็นพิเศษ และแน่นอนว่าฉันจำไม่ได้อย่างสิ้นเชิง

แต่

แต่ – มือของฉันจำสัมผัสนั้นได้ จำได้ว่ามันเคยกำอะไรอย่างหนึ่ง อะไรที่แหลมคม อะไร...มันคืออะไร

"ทำไม"

ฉันถูมือทั้งสองเข้าด้วยกัน หวังจะไล่ความรู้สึกถึงสัมผัสที่ไม่พึงประสงค์นั้นออกไป

"ทำไมคุณถึงคิดว่าฉันฆ่าผู้ชายคนนั้น ฉันไม่รู้เรื่องอะไรจริง ๆ"

"เพราะมีคนแจ้งความค่ะ"

"ถ้างั้น คนที่แจ้งความนั่นแหละเข้าใจผิด"

"คนแจ้งความก็คือคุณเอง"

"ฉัน...?"

ฉันอึ้ง แต่ก็ตั้งสติได้ในทันทีนั้น หันไปมองหน้าคิริทานิก่อนเลยไปยังโนมุระที่กำลังจดบันทึกอยู่ข้างหลัง

"โทร.ไปบอกว่าตัวเองฆ่าคนตายอย่างนั้นหรือ ไม่จริง เป็นไปไม่ได้ ฉันไม่ได้ฆ่า แล้วก็ไม่ได้แจ้งความด้วย"

"คุณจำไม่ได้เลยหรือคะ"

"ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่าจำได้หรือไม่ แต่อยู่ที่ว่าฉันไม่ได้ฆ่า"

ฉันตั้งท่าจะลงจากเตียง แต่ถูกสายน้ำเกลือที่โยงไว้กับแขนรั้งตัวไว้ ฉันเดาะลิ้นอย่างขัดใจ

"ช่วยเอาสายนี่ออกทีเถอะ ปล่อยให้ฉันกลับบ้านได้แล้ว พ่อกับแม่ต้องกำลังเป็นห่วงแน่"

คิริทานิกับโนมุระสบตากันงง ๆ และเงียบกันไปอึดใจหนึ่ง คิริทานิหายงงก่อนแล้วบอกโนมุระว่า

"ไปเรียกคุณหมอมาทีเถอะ"

ตำรวจหนุ่มเดินหน้าเครียดออกจากห้องไปตามคำขอ

"คุณคาชิฮาระคะ"

คิริทานิเลิกแขนเสื้อนอนของฉันขึ้นอย่างเบามือ

"ดูที่แขนค่ะ"

ฉันมองไปยังแขนอีกข้างที่ไม่ได้ยึดโยงไว้กับขวดน้ำเกลือ ที่ข้อมือ

มีกำไลสีเงินคล้องอยู่ กำไลประกอบด้วยสายโซ่กับแผ่นโลหะที่มีเครื่องหมายกาชาด

ไม่เห็นน่ารักสักนิด ไม่ใช่รสนิยมของฉันแน่ นี่ฉันซื้อมันมาตั้งแต่เมื่อไรกันนะ ไม่เห็นมีตะขอ แล้วจะใส่หรือถอดยังไงกันล่ะ จะรูดออกสายก็ยาวไม่พอ หมายความว่า – ถอดไม่ได้หรือ...ชักกลัวแล้วสิ

"ดูข้างหลังแผ่นโลหะนั่นสิคะ"

ฉันยิ่งสยองขึ้นไปอีกเมื่อเห็นตัวอักษรที่สลักเอาไว้ด้านหลังของแผ่นโลหะ

คาชิฮาระ มายูโกะ

เกิด 5 สิงหาคม 19XX

สูญเสียความทรงจำเนื่องจากประสบอุบัติเหตุ

โรงพยาบาลหลัก : ศูนย์โรคทางสมองและระบบประสาท เซฮาระชูโอ

แพทย์ประจำตัว : โยชิดะ โคโซ

โทรศัพท์สายตรง : 04XX-XX-XXXX

บุคคลสำหรับติดต่อในกรณีฉุกเฉิน : คาชิฮาระ มิตสึฮารุ 090-XXXX-XXXX

ที่อยู่ : X-X-X โมริงาซากิ เมืองโมริงาซากิ

"อะไรกันเนี่ย"

ฉันหลุดพูดเสียงสั่นสะท้านออกมาได้ในที่สุด

"อุบัติเหตุอะไร เมื่อไรกัน"

"คุณคาชิฮาระใจเย็น ๆ ก่อนค่ะ"

"ก็บอกมาสิว่านี่มันอะไร"

ขณะที่ฉันเอะอะเอาเรื่องกับตำรวจอยู่นั้น คุณหมอกับพยาบาลก็เปิดประตูเลื่อนเข้ามาโดยมีโนมุระรั้งท้าย

คิริทานิหลีกทางให้คุณหมอเข้ามาข้างเตียง

"คุณหมอคือนายแพทย์โยชิดะใช่ไหมคะ" ฉันชี้ไปที่แผ่นโลหะ "ฉันไม่เข้าใจ อธิบายทีเถอะค่ะ"

"ไม่ต้องตื่นเต้นครับ ทำตามผมบอกนะ หายใจเข้าลึก ๆ"

คุณหมอยื่นมือทั้งสองข้างมาจับมือฉัน ความอุ่นของมือหมอทำให้ฉันเพิ่งจะรู้สึกว่ามือตนเองเย็นเฉียบ ฉันหายใจเข้าออกลึก ๆ หลายครั้งจนคุณหมอเห็นว่าฉันสงบสติอารมณ์ได้แล้ว จึงเริ่มอธิบายว่า

"ที่นี่ไม่ใช่โรงพยาบาลที่คุณคาซิฮาระไปเป็นประจำ แต่ทางเราได้ติดต่อกับคุณหมอโยชิดะและตรวจสอบเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงแล้วพบว่าคุณประสบอุบัติเหตุบนท้องถนนเมื่อยี่สิบปีก่อน ทำให้ระบบการทำงานของสมองบกพร่อง และผลกระทบที่ตามมาคือคุณสูญเสียความทรงจำครับ"

ฉันยกมือขึ้นแตะศีรษะโดยไม่รู้ตัว เสียงนุ่มนวลน่าฟังของคุณหมอช่วยให้ฉันทนฟังเรื่องกระทบกระเทือนจิตใจรุนแรงได้จนจบ อุบัติเหตุบนท้องถนน ผลกระทบต่อสมอง...มิน่าเล่า

"อุบัติเหตุบนท้องถนน...เกิดขึ้นได้ยังไงคะ"

"คุณวิ่งออกไปที่ถนน"

ฉันพยายามนึก แต่ก็นึกอะไรไม่ออก *ถูกรถชนทำให้เกิดอาการผิดปกติทางสมอง*...ไม่น่าเชื่อว่าฉันจะลืมเรื่องใหญ่ขนาดนี้โดยไม่ได้นึกถึงมันเลยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา คำพูดของคุณหมอสะกิดใจฉันอยู่อย่างหนึ่ง

"ที่คุณหมอบอกว่าวิ่งออกไปที่ถนนน่ะ...ฉันวิ่งออกไปเองหรือคะ"

"ใช่ครับ"

"ทำไม"

ฉันมองไปที่ตำรวจสายสืบที่ยืนอยู่หลังคุณหมอ คิริทานิเป็นคนตอบ

"เพราะคุณวิ่งหนีปีศาจฆาตกรฆ่าคนไม่เลือกหน้า"

"ปีศาจฆาตกรฆ่าคนไม่เลือกหน้า..."

คำนี้ฉันเคยได้ยินแต่ในข่าว ฟังดูเป็นเรื่องไกลตัว แต่นี่พวกเขากำลังบอกว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับฉันจริง ๆ อย่างนั้นหรือ แล้วที่ฉันมานอนอยู่ในโรงพยาบาลอย่างนี้ล่ะ หมายความว่าฉันหนีปีศาจฆาตกรมาได้อย่างนั้นหรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็นับว่ายังโชคดีแม้จะประสบอุบัติเหตุ

"อย่างนั้นหรือคะ...งั้นก็พอเข้าใจแล้วว่าทำไมฉันถึงต้องวิ่งออกไปที่ถนน"

ฉันถอนใจ มองไปที่ผ้าปูที่นอนก็พบว่ามือทั้งสองขยุ้มผ้าเอาไว้แน่น ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ พอคลายนิ้วมือออกก็เห็นผ้ายับเป็นรอยลึก ฉันรู้สึกไม่ดี เลยเอาฝ่ามือกดลงไปรีดรอยยับซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนรู้สึกว่าเหงื่อซึมจนฝ่ามือชื้นขึ้นมา ซึ่งรอยยับก็พอคืนสภาพดีขึ้นบ้าง ฉันสาละวนอยู่กับผ้าปูที่นอนครู่หนึ่งและเงยหน้าขึ้น ตรงหน้ามีคนที่ฉันไม่รู้จักมาก่อนยืนเกาะกลุ่มกันอยู่ มีหมอ พยาบาล และชายหนึ่งหญิงหนึ่งสวมชุดสูท

ฉันกำลังทำอะไรอยู่นะ

ใช่...กำลังพูด แต่พูดอะไร

สายตาฉันเลื่อนไปหยุดอยู่ที่สร้อยข้อมือ ไล่อ่านไปตามตัวอักษรอย่างรวดเร็ว สูญเสียความทรงจำ...

โกหก...ฉันน่ะหรือ แต่...เอ ชักจะรู้สึกว่าใช่ขึ้นมาเหมือนกันนะ อย่างนี้นี่เองเขาถึงต้องใส่สร้อยข้อมือนี้ให้

นึกออกแล้ว...ตอนแรกรู้สึกว่าจะเป็นสายคล้องข้อมือนิ่ม ๆ อย่างที่โรงพยาบาลทั่วไปใส่ให้ผู้ป่วย แต่ฉันเอากรรไกรตัดทิ้ง เลยเปลี่ยนเป็นสร้อยโลหะ แต่ฉันก็ยังรูดมันออกตามอำเภอใจ ทีนี้เขาก็เลยทำสายสร้อยให้สั้น ซ้ำยังทำให้มันไม่มีตะขอด้วย

ดีจัง จำได้ตั้งหลายอย่าง แต่...

ฉันลูบคลำรอยขีดข่วนบนแผ่นโลหะและเครื่องหมายกาชาดที่สีถลอกไปเกือบหมด

นี่เราใส่มันมานานแค่ไหนแล้วนะ

คงไม่ใช่สองเดือนสามเดือน หนึ่งปี สองปี หรือว่า...

ฉันแบมือทั้งสองข้างดู ตายจริง...ทำไมมือหยาบกร้านอย่างนี้ ไม่มีน้ำมีนวลเลย หนังรอบ ๆ เล็บลอกเป็นริ้ว ๆ น่าเกลียดมาก ฉันรีบดึงผมหางม้าที่ยาวถึงกลางหลังมาดู ก็เห็นเส้นผมหงอกขาวแซมหลายเส้น

"ทำไม..."

ฉันสั่นศีรษะแรง ๆ ทุกคนข้างเตียงมองฉันอย่างงง ๆ

ฉันมองหากระจก แต่อ่างล้างมืออยู่ข้างประตูห้องไกลจากที่ที่ฉันนอนอยู่ มองไปด้านหน้าต่างก็เห็นโทรทัศน์จอบางเครื่องเล็ก ๆ วางอยู่บนชั้น

จอกระจกดำมืดสะท้อนภาพหญิงวัยกลางคน ใบหน้าไร้เครื่องสำอาง สีหน้าซีดเซียวอิดโรยสุด ๆ มองตอบออกมา

"นี่ไม่ใช่ฉัน"

บรรยากาศโดยรอบตึงเครียดขึ้นทันที

"คุณคาซิฮาระ..."

"นี่ไม่ใช่ฉัน ไม่ใช่"

ฉันกรีดเสียงและร้องไห้ออกมาพร้อมกัน

"เรามาหายใจลึก ๆ กันอีกครั้งดีไหม"

คุณหมอบอกฉันและพยาบาลก็เริ่มลูบหลังให้ ฉันเช็ดน้ำตาพลางสูดหายใจเข้าออกลึก ๆ ตามคำแนะนำ ตอนแรกทำได้แค่หายใจเข้าตื้น ๆ ปนสะอื้น แต่พอทำซ้ำอยู่หลายนาทีก็เริ่มหายใจลึกเป็นจังหวะได้

อยู่ ๆ ฉันก็เกิดสะดุดใจเมื่อมองไปที่ชายและหญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้า

"คุณสองคนคือใครคะ"

ทั้งสองคนจ้องฉันตาค้าง

"อย่าเข้ามายุ่งในห้องนี้ ไปติดต่อพ่อแม่ฉันด่วนเลยค่ะ"

ฉันไม่รู้ว่าทั้งสองคนเป็นใคร แต่รู้สึกด้วยสัญชาตญาณหรืออะไรไม่รู้ว่าพวกเขานี่แหละเป็นต้นเหตุที่ทำให้ฉันต้องถูกกักตัวอยู่ในห้องนี้

"คือ...คุณพ่อกับคุณแม่คุณ"

ผู้หญิงคนนั้นคอยจนเห็นฉันสงบลงบ้างแล้วจึงเอ่ยถามขึ้นว่า

"คุณจำเรื่องที่เราคุยกันเมื่อสักครู่นี้ได้ไหม"

ฉันหยุดคิดนิดหนึ่ง *คุยกับผู้หญิงคนนี้หรือ คุยเรื่องอะไรล่ะ*

"เรื่องที่คุณคาซิฮาระกำลังจะถูกปีศาจฆาตกรทำร้าย จึงวิ่งหนีออกมาที่ถนนแล้วถูกรถชนไงครับ"

ผู้ชายคนนั้นช่วยเสริม – พิศดูดี ๆ เขาหน้าตาหล่อใช้ได้ ดูอายุน้อยกว่าผู้หญิง –

"จริงหรือคะ อย่างนี้นี่เองฉันถึงต้องเข้าโรงพยาบาล"

แต่ไม่เห็นมีบาดแผลอะไรนะ แค่เจ็บแถวท้ายทอยและที่หลัง คงโชคดีละมั้ง

"ไม่ใช่ค่ะ"

ผู้หญิงคนนั้นบอก

"เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว"

"...ยี่สิบปีที่แล้ว?"

ฉันขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว

"ค่ะ เอาละ ฉันเห็นจะต้องเข้าเรื่องเสียที"

ผู้หญิงคนนั้นกลืนน้ำลายก่อนเริ่มเล่าเรื่อง ฉันสังหรณ์ร้ายยังไงชอบกล มองไปที่คุณหมอซึ่งเลี่ยงไปยืนอยู่ด้านหนึ่ง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเห็นแววตาหวาด ๆ ของฉันรึเปล่า คุณหมอจึงเตือนผู้หญิงคนนั้นว่า

"ถ้าตื่นเต้นมาก ผมจะขอให้คุณหยุดเล่ากลางคัน เข้าใจนะครับ" ผู้หญิงคนนั้นพยักหน้าและตอบว่า "เข้าใจค่ะ" แต่สีหน้าของเธอตรงข้ามกับคำตอบอย่างสิ้นเชิง แสดงความตั้งใจที่จะเดินหน้าพูดต่อไปอย่างถึงไหนถึงกัน ฉันขยุ้มผ้าปูที่นอนแน่น

"เมื่อยี่สิบปีก่อนคุณไปเที่ยวกินซ่ากับคุณพ่อคุณแม่ และได้เผชิญหน้ากับปีศาจฆาตกรที่อาละวาดฆ่าคนไม่เลือกหน้า คุณรอดมาได้ แต่โชคร้ายที่คุณพ่อและคุณแม่ต้องตกเป็นเหยื่อของฆาตกร"

หัวใจฉันเต้นโครมครามเหมือนเสียงฟ้าฟาด ฉันนั่งตัวแข็งทื่อ ตาเบิกโพลง แต่ผู้หญิงคนนั้นก็ยังพูดต่อไป

"เสียชีวิตทั้งสองคน"

ฉันหายใจไม่ออก ตัวเย็นเฉียบทั้งที่หัวใจสูบฉีดโลหิตแรงเร็ว ทันทีที่หลับตา สีแดงสดก็ระเบิดกระจายซ่านไปทั่วม่านตา

ใช่ มันคือเลือด เลือด เลือด เลือดสาดไปทั่วห้อง อะไรนั่น...ฉันเห็นอะไรอย่างหนึ่งอยู่ในทะเลเลือด ศพ...ต้องเป็นศพแน่ ๆ

ฉันรู้สึกคลื่นเหียนขยักขย้อนและอาเจียนออกมา ดีที่พยาบาลรีบยื่นกระโถนพลาสติกมารองไว้ทัน

"ผมว่าวันนี้พอเถอะครับ และก็ไม่ต้องห่วงว่าเธอจะหนีไปไหน"

ฉันแว่วเสียงคุณหมอขณะอาเจียนเอาน้ำย่อยเปรี้ยว ๆ ในกระเพาะออกมา ผู้หญิงคนนั้นเงียบไปอึดใจหนึ่งก่อนบอกคุณหมอด้วยท่าทีไม่เต็มใจว่า

"ค่ะ แล้วพรุ่งนี้ฉันจะมาใหม่"

"คุณป้าคะ รอเดี๋ยว"

ฉันเช็ดปากแล้วรีบเงยหน้าขึ้นเรียกเธอเอาไว้

"ช่วยเล่าให้จบทีเถอะว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันอยากรู้"

ชายหญิงที่เดินไปเกือบจะถึงประตูแล้วหันกลับมา พอคุณหมอพยักหน้า ทั้งสองคนก็ปราดมาที่เตียงฉันทันที

"รายละเอียดอยู่ในนี้ครับ"

ผู้ชายคนนั้นหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งจากกระเป๋าเอกสารออกมาวางตรงหน้าฉัน มองแวบเดียวก็รู้ว่ามาจากข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ระบุวันที่ 7 กันยายน 199x

ข่าวเมื่อยี่สิบปีมาแล้วอย่างนั้นหรือ

"กลุ้มจนหน้ามืดเลยไล่แทงดะหวังให้ตายตาม" ปีศาจฆาตกรฆ่าคนไม่เลือกหน้า กินซ่า โตเกียว

ย่านกินซ่า กรุงโตเกียว เวลาประมาณ 8.20 น. ของวันที่ 6 เกิดเหตุชายคนหนึ่งถือมีดไล่แทงคนที่เดินอยู่บนถนนมิยูกิไม่เลือกหน้ารวดเดียว 8 คน ในจำนวนนั้น 3 คน คือ คาชิฮาระ ทาดาโมริ (53) คาชิฮาระ ซุมิเอะ (52) และทาเทยามะ โนบูโอะ (26) ได้รับบาดเจ็บสาหัสและเสียชีวิตที่โรงพยาบาลในเวลาต่อมา ส่วนอีกห้าคนได้รับบาดเจ็บ คนร้ายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวไว้ได้ ณ ที่เกิดเหตุพร้อมแจ้งข้อหาฆ่าคนตาย สถานีตำรวจสึกิจิเผยว่า ผู้ต้องหาชื่อโกดะ มิกินาริ (35) ไร้อาชีพ อาศัยอยู่ที่เขตอาดาจิ กรุงโตเกียว...

เสียชีวิตในเวลาต่อมา...ตัวอักษรประโยคนั้นสั่นไหว *ไม่จริง โกหก โกหก*...ฉันพร่ำบอกในใจซ้ำแล้วซ้ำอีก แว่วเสียงใครคนหนึ่งกรีดร้อง... ไม่ใช่...มันไม่ใช่เสียงของใคร แต่เป็นเสียงร้องไห้โหยหวนของตัวฉันเอง ฉัน

กรี๊ดสุดเสียงและร้องไห้โฮ ทุบกำปั้นลงบนที่นอนไม่หยุด

พ่อกับแม่ในความทรงจำของฉันมีแต่ภาพของคนสุขภาพแข็งแรง มีชีวิตชีวา แต่นี่มันอะไรกัน...พอรู้สึกตัวตื่นขึ้นมากลับพบว่าพ่อกับแม่ตายแล้ว ตายเพราะถูกฆ่าอย่างไร้เหตุผล

"ฉันไม่ยอม"

ฉันแผดเสียง

"ฉันไม่ยอม ไม่ยอมเด็ดขาด...แล้วเขาทำยังไงกับฆาตกร"

"ก็อย่างที่เห็นในข่าว ตำรวจจับได้ ณ ที่เกิดเหตุ"

"แล้วยังไง มันต้องถูกประหารชีวิตแน่เลยใช่ไหม"

"เปล่า..."

ผู้หญิงคนนั้นหลุบตาลงต่ำราวกับลังเลอยู่อึดใจหนึ่ง ก่อนเงยหน้าขึ้นสบตากับฉันตรง ๆ

"จำคุกตลอดชีวิต"

"ตลอดชีวิต..."

ถึงฉันจะกำลังสับสนมาก แต่ก็พอจะรู้ว่านั่นหมายความว่ายังไง

"งั้นก็แปลว่ามันยังมีชีวิตอยู่"

คนทั้งคู่พยักหน้าพร้อมกัน

"ความจริงแล้วไม่ใช่เท่านั้นครับ" ผู้ชายบอก "เขาได้รับการปล่อยตัวออกมาชั่วคราวเมื่อหกเดือนที่แล้ว"

"ปล่อยตัวชั่วคราว? อย่าบอกนะว่ามันได้กลับมาอยู่ในสังคมอีกครั้ง"

ไม่น่าเชื่อ คนพวกนี้พูดไม่จริง...เขาจะปล่อยฆาตกรที่สังหารพ่อแม่ฉันออกมาลอยนวลได้ยังไง

แต่ถ้าจริง...ตอนนี้มันอยู่ที่ไหน เดินอยู่ตรงไหน มองอะไร คิดอะไร กินอะไร นอนที่ไหน ทำไมคนที่ฆ่าพ่อแม่ฉันอย่างโหดเหี้ยมถึงได้ออกมาใช้ชีวิตอย่างปกติธรรมดาได้ ขณะที่พ่อแม่ของฉันสูญสิ้นโอกาสที่จะมีชีวิตอยู่อย่างที่ควรจะเป็นไปชั่วนิรันดร์

"ฉันจะฆ่ามัน"

ฉันกัดฟันเค้นคำนี้ออกมาระหว่างที่ยังร้องไห้สะอึกสะอื้น เสียงนั้น

กร้าวและต่ำลึกจนฉันเองยังเย็นวาบ

"ฉันจะฆ่ามัน ไม่มีวันให้อภัยเด็ดขาด"

ใบหน้าของฉันเลอะเทอะไปด้วยน้ำตาและน้ำลาย เส้นผมกระจายลงมาติดหนึบเต็มหน้าและพันอยู่รอบคอ ดวงตาแดงก่ำเป็นประกายวาวที่จ้องเขม็งออกมาระหว่างเส้นผมคงจะดูเหมือนดวงตาของสัตว์ป่าบ้าคลั่ง ชายหญิงคู่นั้นถึงได้หน้าซีดขาวขนาดนั้น

แต่เธอก็ยังพูดด้วยเสียงราบเรียบ

"คุณคาชิฮาระ เมื่อตะกี้คุณถามใช่ไหมว่าทำไมคุณถึงมาอยู่ที่โรงพยาบาล"

อะไรอีกล่ะ

ฉันจ้องหน้าเธอเขม็ง จะมาบอกอะไรอีก ในเมื่อฉันรู้เรื่องพ่อแม่แล้ว เรื่องอื่นจะเป็นยังไงก็ช่าง

"คุณเป็นคนโทร.แจ้งตำรวจเอง จำได้ไหม"

ฉันหายใจหอบถี่ระหว่างพยายามคิดหาความหมายของคำถามนั้น *โทร.แจ้ง...ตำรวจงั้นหรือ...สองคนนี่เป็นตำรวจอย่างนั้นหรือ*

ฉันจำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น จึงได้แต่สั่นศีรษะช้า ๆ อย่างอ่อนแรง

"คุณโทร.แจ้ง 110 ว่าคุณฆ่าคนตาย และพอตำรวจมาถึงก็พบว่าคุณเป็นลมหมดสติ จึงพาส่งโรงพยาบาล"

ฉันมองไปชายที่ยืนอยู่ข้างเธอ คุณหมอและพยาบาลที่ยืนอยู่ข้างคนพูด นี่ทุกคนมองว่าฉันเป็นฆาตกรอย่างนั้นหรือ

"ฉะ...ฉัน"

ผู้หญิงคนนั้นสบตาฉันที่กำลังสับสนอย่างหนัก ขณะหยิบรูปถ่ายใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอก

"คุณรู้ไหมว่าคนนี้คือใคร"

ชายในรูปผิวขาวซีด ตาเล็กเรียวเหมือนคนเป็นโรคประสาทจ้องเขม้นมองกลับมา ริมฝีปากดำคล้ำ ใส่แว่นตากรอบเงิน ผมเกรียนขาวเกือบทั่วหัว

จำไม่ได้ ฉันตอบผู้หญิงคนนั้นด้วยแววตา

"นี่คือโกดะ มิกินาริ ปีศาจฆาตกรที่ฆ่าคนไม่เลือกหน้า"

ผู้ชายคนนี้ฆ่าพ่อแม่ฉัน

เลือดของฉันร้อนจัดและพลุ่งขึ้นแทบถึงจุดเดือด แต่เสียงของผู้หญิงคนนั้นช่วยให้ฉันควบคุมมันไว้ได้

"นี่คือคนที่คุณฆ่าวันนี้...ไม่ใช่สิ...นี่คือคนที่คุณโทร.แจ้งตำรวจว่าคุณเป็นคนฆ่า"

ทดลองอ่าน

2

"โห ตกใจหมดเลย"

โนมุระโพล่งขึ้นทันทีที่ก้าวพ้นประตูห้องโถงด้านหน้าของโรงพยาบาล

"ระหว่างที่คุยกัน ดูเหมือนเธอจะลืมชื่อเรานะครับ"

"คงจะอย่างนั้น"

ขณะเดินไปที่จอดรถ คิริทานิ ยูกะ หันไปมองห้องสุดระเบียงชั้นสามของตึกห้าชั้นสีขาว ซึ่งเป็นห้องของคาชิฮาระ มายูโกะ

โรงพยาบาลชุมชนโมริงาซากิร่วมมือกับตำรวจภูธรประจำจังหวัดตรวจรักษาผู้ต้องหาหรือพยานสำคัญของคดีที่เจ็บป่วยหรือต้องเข้าโรง-พยาบาล โดยจะจัดให้อยู่ในห้องพิเศษสุดระเบียง หากห้องนั้นว่าง พร้อมมีเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุม

"เราแนะนำตัวเองเสียดิบดี ไม่นึกว่าจะลืมเกลี้ยงในสิบยี่สิบนาทีอย่างนั้น วิธีพูดจาและสีหน้าก็ดูปกติดี บอกตรง ๆ ผมสงสัยว่าเธอแสดงนะครับ"

"ไม่รู้สิ มายูโกะอาจคิดว่าดูแค่ภายนอกคงไม่มีใครเชื่อว่าเธอสูญเสียความทรงจำจริง ก็เลยพยายามทำอะไร ๆ เพื่อให้คนเชื่อ แต่ฉันคิดว่าตอนนี้เรายังฟันธงไม่ได้หรอกว่ามายูโกะเล่นละครตบตารึเปล่า เพราะยังไม่ได้คุยกับหมอประจำตัวเธอ"

"นั่นน่ะสิ แต่เธอเป็นคนโทร.แจ้งตำรวจเองนะครับ ผมว่าเป็นไปได้

ที่โทร.แล้วเกิดกลัวขึ้นมาก็เลยต้องเล่นละครตบตาเรา”

โนมุระพูดพลางเปิดประตูรถฝั่งที่นั่งข้างคนขับให้ การให้เกียรติผู้หญิงก่อนเยี่ยงสุภาพบุรุษเป็นธรรมชาติของตำรวจหนุ่มผู้นี้ เว้นแต่ในภาวะฉุกเฉินที่ต้องแข่งกับเวลา ยูกะรีบก้าวขึ้นไปนั่งด้วยท่าทางเคอะเขินจนแล้วจนรอดเธอก็ไม่คุ้นชินกับความอ่อนโยนเช่นนี้ เพราะไม่มีใครเคยทำให้เธอรู้สึกว่าเธอก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แม้แต่คนรักของเธอ ประตูรถปิดเข้ามาในจังหวะที่ยูกะวางเท้าลงบนพรมรถเรียบร้อยแล้ว เธอหน้าแดงนิด ๆ ขณะฟังเสียงฝีเท้าของคนที่เดินอ้อมไปฝั่งคนขับ

จะบ้าเหรอ นี่แค่หนุ่มรุ่นน้องเปิดประตูรถให้เท่านั้นเองนะ

โนมุระเปิดประตูรถฝั่งคนขับแล้วขึ้นมานั่งประจำที่ ยูกะกลัวเขาจะเห็นว่าเธอหน้าแดงเลยถามแก้เขินว่า

“แล้วติดต่อสามีของเธอได้หรือยัง ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน”

“คิดว่าคงมาถึงสถานีตำรวจแล้วครับ”

ตำรวจหนุ่มตอบพลางออกรถ

“พอได้ยินเรื่องราวที่ผมเล่าให้ฟัง เขาก็ตกใจมาก บอกว่าอยากมาที่โรงพยาบาลเพราะเป็นห่วงภรรยา แต่ผมเห็นว่ากว่าจะกลับมาถึงโมริงาซากิก็ต้องใช้เวลามากอยู่แล้ว มัวย้อนไปย้อนมาจะเสียเวลาไปกันใหญ่ ก็เลยบอกให้เขาตรงไปสถานีตำรวจเลย”

“ที่ว่าใช้เวลามากน่ะ เขาอยู่ที่ไหนหรือ”

“ดูเหมือนจะอยู่ในป่าบนภูเขาที่ฮาโกเนะครับ”

“ทำไมถึงเข้าไปอยู่ในป่าล่ะ”

“เขาบอกว่าไปทำงานถ่ายรูปอะไรสักอย่าง แต่คุยกันยังไม่ทันได้เรื่องเพราะกำลังตื่นตระหนกมาก ผมก็เลยบอกที่ตั้งของสถานีเราไปแล้วก็วางหูครับ”

หมายเลขโทรศัพท์ของคาชิฮาระ มิตสึฮารุ ผู้เป็นสามีสลักอยู่บนแผ่นโลหะของสร้อยข้อมือที่มายูโกะสวม และเขียนตัวโตบนกระดาษวาดเขียนติดไว้ที่ผนังห้องนั่งเล่นซึ่งเป็นที่เกิดเหตุ

“แต่คดีนี้สุดยอดเลยนะครับ ผู้ต้องหาสูญเสียความทรงจำ มอบตัว

กับตำรวจ แต่กลับบอกว่าจำการกระทำของตนเองไม่ได้ หากทั้งหมดไม่ใช่การแสดง ก็คงจะเป็นคดีฆาตกรรมประวัติศาสตร์เลยทีเดียว”

โนมุระคึกมาก สุ้มเสียงของตำรวจหนุ่มแสดงความอยากรู้อยากเห็นเหลือเกินขณะบังคับพวงมาลัยพารถฝ่าการจราจรที่คับคั่งช่วงชั่วโมงเร่งด่วนหลังเลิกงานไปอย่างคล่องแคล่วและนิ่มนวล

“เกินไปหน่อยไหม”

“ไม่นะ – ผมว่าถ้าข่าวเกิดหลุดไปละก็ สื่อมวลชนต้องกระโจนเข้าใส่แน่ ผมเองยังอยากรู้รายละเอียดเร็ว ๆ จะแย่อยู่แล้ว”

“โนมุระ”

ยูกะส่งสายตาปราม

“ขอโทษครับ มันปากไปหน่อย”

โนมุระห่อไหล่นิด ๆ แล้วยิ้มสว่างไสวอย่างที่ใครก็โกรธไม่ลง

เธอมองหน้าด้านข้างของตำรวจหนุ่มหล่อพลางนึกทวนความจำ ตอนนี้นายคนนี้อายุเท่าไรแล้วนะ ตอนเข้ามาประจำการในแผนกสืบสวนสอบสวนรู้สึกว่าจะอายุประมาณยี่สิบห้า นี่ผ่านไปแล้วสามปี ปีนี้ก็ยี่สิบแปดแล้วสินะ

ตอนนั้นยูกะอายุสามสิบสาม ซึ่งเป็นช่วงที่เธอกำลังทำงานด้วยความมั่นใจว่าตนกำลังไปได้สวยในฐานะตำรวจสายสืบ ยูกะได้รับมอบหมายให้ช่วยสอนงานโนมุระ ซึ่งเธอก็เข้มงวดกวดขันตำรวจรุ่นน้องคนนี้อย่างหนัก โนมุระอายุอ่อนกว่าเธอถึงแปดปี จึงช่วยไม่ได้ที่เธอจะเห็นว่าเขาเป็นเด็กอยู่เสมอ ดังนั้นเมื่อถูกจับเข้าคู่กัน เธอจึงเจ็บใจ และพาลใส่อารมณ์เอากับตำรวจสายสืบมือใหม่คนนี้ไม่รู้กี่ครั้งกี่หน เช่น “จะให้ฉันฝากชีวิตไว้กับคนอย่างนายได้ยังไง”

แต่โนมุระก็มีแนวทางของเขาเอง ตำรวจหนุ่มพยายามเรียนรู้งานสืบสวนอย่างมานะอดทน ด้วยการค้นบันทึกการสืบสวนสอบสวนคดีในอดีตมาอ่านมาศึกษาบ้าง คุยกับสายสืบรุ่นพี่ ได้เคล็ดลับการสอบปากคำผู้ต้องหามาค้นคว้าวิจัยต่อยอดบ้าง จนระยะนี้เขาดูเป็นตำรวจสายสืบมืออาชีพมากขึ้นพอดู

ช่วงสามปีที่ผ่านมาโนมุระแต่งงานและมีลูกแล้วหนึ่งคน นอกจากจะ

หน้าตาดีหุ่นเท่แล้ว ความที่เติบโตมาท่ามกลางพี่น้องผู้หญิงล้วนยังส่งผลให้ชายหนุ่มผู้นี้เป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว เวลาทำอะไรจะต้องให้เกียรติผู้หญิงก่อนเสมอ ซึ่งน่าจะเป็นหนุ่มเนื้อหอม มีสาว ๆ รุมล้อมจนเลือกไม่ถูก แต่ปรากฏว่าพอเรียนจบก็แต่งงานกับผู้หญิงที่คบกันมาตั้งแต่อยู่มหาวิทยาลัยโดยไม่ลังเล สะท้อนให้เห็นถึงความมั่นคงเด็ดเดี่ยวและความสมบูรณ์แบบทั้งกายและใจของเขา ซึ่งเข้าตายูกะผู้ไม่กล้าพอที่จะรับผิดชอบชีวิตของคนอื่นจนแสบตาแปลบปลาบไปเลยทีเดียว

“อ้อ ผมนัดกับคุณหมอโยชิดะไว้ว่าจะไปพบตอนหนึ่งทุ่ม ผมขออนุมัติจากผู้กำกับแล้ว คุยกับสามีคุณคาชิฮาระเสร็จแล้วเราไปหาคุณหมอกันนะครับ”

“โอเค”

ยูกะคิดในใจว่าตำรวจหนุ่มคนนี้คล่องขึ้นมาก เป็นที่พึ่งได้ไม่เลว แล้วอดเทียบกับตัวเองไม่ได้ว่าสามปีที่ผ่านมานี้เธอมีอะไรพัฒนาขึ้นบ้างไหม

เมื่อไปถึงสถานีตำรวจโมริงาซากิ ทั้งสองคนก็ขึ้นไปที่แผนกคดีอาญาซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสาม ตรงไปที่ห้องประชุมเล็กซึ่งเพื่อนตำรวจสายสืบบอกว่าสามีของคาชิฮาระ มายูโกะ คอยอยู่

เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็เห็นชายคนหนึ่งนั่งไหล่ตกหลังงออยู่ปลายสุดของโต๊ะประชุมตัวยาว พอเขารู้สึกตัวว่ามีคนเข้ามาในห้องก็เงยหน้าขึ้นมองยูกะและโนมุระ

“แล้ว...ภรรยาผม...”

เขากระซิบเสียงแหบพร่าออกมาได้แค่นั้นแล้วเงียบไป ดวงตาทั้งสองข้างของเขาแดงก่ำ ริมฝีปากดำคล้ำราวกับคนขาดออกซิเจน

เขาน่าจะมีอายุห้าสิบกลาง ๆ แก่กว่ามายูโกะราวหนึ่งรอบ คงจะเคยเป็นคนหล่อเหลาเอาการ ทว่าตอนนี้ดูเหนื่อยเพลียไปทั้งเนื้อทั้งตัว หนังตาหย่อนยาน หนวดเคราปล่อยขึ้นครึ้ม ผมเผ้ายุ่งเหยิงไม่เป็นทรง สวมเสื้อแจ็กเก็ตเก่า ๆ ทับเสื้อยืดกับกางเกงผ้าลูกฟูก

พอยูกะกับโนมุระแนะนำตัวเสร็จ ชายผู้นั้นก็แนะนำตัวเองบ้างว่า “คาชิฮาระ มิตสึฮารุ สามีของมายูโกะครับ” แล้วก้มศีรษะทักทายตาม

ธรรมเนียมทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่ และอยู่ในท่าคอตกอย่างนั้นตลอดการสนทนา

"คุณสองคนแต่งงานกันเมื่อไรคะ"

"19 ปีที่แล้วครับ"

หมายถึงหนึ่งปีหลังเกิดคดีปีศาจฆาตกรฆ่าคนไม่เลือกหน้าและอุบัติเหตุของมายูโกะ นึกว่าแต่งกันก่อนหน้านั้นเสียอีก การตกลงใจแต่งงานกับคนที่สูญเสียความทรงจำคงต้องทำใจและกล้าหาญมากทีเดียว

"ขอโทษนะคะ คุณทำอาชีพอะไร"

"นักข่าวอิสระครับ"

ยูกะลอบสบตากับโนมุระที่กำลังจดบันทึกเมื่อได้รับคำตอบที่ไม่ได้คาดหมายมาก่อน

"ทำสื่อประเภทไหนคะ"

"เขียนบทความแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของโมริงาซากิให้ 'วารสารโมริงาซากิ' ที่แจกฟรีเป็นรายเดือนครับ"

สามีของมายูโกะหยิบนามบัตรจากเป้ออกมาส่งให้ยูกะกับโนมุระ ดูแล้วรู้เลยว่าเป็นนามบัตรทำเองด้วยกระดาษทำนามบัตรราคาถูกขนาด A4 พิมพ์ออกมาแล้วตัดฉีกตามรอยประ ขอบสี่ด้านของนามบัตรจึงมีรอยปรุเหลือให้เห็น ข้อมูลบนนามบัตรมีแค่ชื่อ หมายเลขโทรศัพท์มือถือ และอีเมลแอดเดรสเท่านั้น อย่างนี้นี่เองที่เรียกว่านักข่าวอิสระ

"การเดินทางของคุณวันนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานหรือคะ"

"ครับ ภาพถ่ายรวมอยู่ในค่าตอบแทนด้วย"

"ช่วยบอกได้ไหมคะว่าคุณไปที่ไหนมาบ้าง รวมทั้งเวลาที่ออกจากบ้านด้วย"

วันนี้มิตสึฮารุออกจากบ้านเมื่อเวลาประมาณ 9.00 น. เพื่อไปทำงานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ "ปั่นจักรยานเรื่อยไปถึงฮาโกเนะ" และได้แวะถ่ายภาพที่นั่นที่นี่จนถึงฮาโกเนะหลัง 13.00 น. เล็กน้อย จากนั้นก็เดินถ่ายภาพไปตามทางบนภูเขา

"ขอดูภาพที่ถ่ายมาได้ไหมคะ"

ยูกะชี้ไปที่กล้องถ่ายรูปซึ่งวางอยู่บนเก้าอี้เหล็กพับ

"นี่ไม่ใช่กล้องดิจิทัล แต่เป็นกล้องฟิล์มครับ"

มิตสึฮารุบอกพลางดึงกล้องที่เห็นชัดว่าผ่านการใช้งานมานานออกจากปลอก เป็นกล้องที่ใช้เลนส์รุ่นเก่า

"ถ้าจำเป็นก็เอาไปอัดดูได้ครับ"

มิตสึฮารุวางกล้องถ่ายรูปลงตรงหน้ายูกะ

"ขอโทษนะคะ วารสารแจกฟรีแท้ ๆ แต่คุณก็ยังอุตส่าห์ถ่ายภาพด้วยฟิล์มหรือคะ"

"ใช่ครับ คนรุ่นผมใช้กล้องฟิล์มกันมาตลอด แต่แน่นอนครับบางกรณีก็จะใช้กล้องดิจิทัล"

สามีของมายูโกะทำหน้าเหนื่อยหน่ายขณะตอบคำถามของยูกะอย่างขอไปที คงคิดอยู่ในใจว่า *เรื่องพวกนี้จะยังไงก็ช่าง อยากรู้เต็มที่แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับเมียฉัน* ยูกะจึงเข้าเรื่อง

"ฉันคิดว่าคุณคงจะรู้มาบ้างแล้ว คือ วันนี้ หลัง 14.00 น. เล็กน้อยตำรวจจับภรรยาคุณในฐานะผู้ต้องหาคดีฆ่าคนตาย"

"ครับ" มิตสึฮารุกระซิบตอบ

"คนที่ถูกฆ่าในบ้านคุณคือชายชื่อโกดะ มิกินาริ"

ยูกะบอกพร้อมกับที่โนมุระเลื่อนรูปถ่ายไปตรงหน้า มิตสึฮารุมองรูปถ่ายด้วยแววตาว่างเปล่า

"รู้ใช่ไหมคะว่าชายคนนี้คือใคร"

มิตสึฮารุพยักหน้าเงียบ ๆ

"แล้วรู้ไหมคะว่าไปยังไงมายังไงโกดะถึงได้มาอยู่ในบ้านคุณ"

"เพราะผมเอง..."

"คุณหรือคะ"

"ครับ ผมเป็นคนบอกมายูโกะว่าโกดะถูกปล่อยตัวออกมาชั่วคราว"

"คุณรู้ได้ยังไง"

"ตอนนี้ผมเป็นนักข่าวอิสระก็จริง แต่ก่อนหน้านี้เคยเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์และยังได้รับข่าวคราวอยู่บ้าง"

"อ๊ะ..." โนมุระอุทานเบา ๆ แล้วพลิกแฟ้มคดีปีศาจฆาตกรดูโดยเร็ว

พอถึงหน้าที่ต้องการก็หยิบนามบัตรขึ้นมาเทียบแล้วร้องออกมาด้วยความตกใจ

"คุณ...คุณคือนางาโอกะ มิตสึฮารุ คนที่ขับรถชนคุณมายูโกะ ตอนนั้นเป็นนักข่าวของหนังสือพิมพ์ *ไมอาซะ*"

ยูกะตกใจ จ้องหน้ามิตสึฮารุอย่างไม่คาดฝัน นี่หมายความว่ามายูโกะแต่งงานกับคนที่ขับรถชนตัวเองอย่างนั้นหรือ

"คุณมายูโกะรู้รึเปล่าว่าคุณเป็นคนขับรถชนเธอ"

"แน่นอนครับ"

มิตสึฮารุตอบเต็มเสียง

"แต่ไม่ว่าผมจะบอกกี่ครั้ง เธอก็จำไม่ได้"

"ขอโทษนะคะ แล้วนามสกุลของคุณ..."

"ผมใช้คาชิฮาระมาตลอด เพราะเกรงว่ามายูโกะจะสับสนถ้าเปลี่ยนนามสกุล"

มิตสึฮารุเป็นผู้ก่อเหตุ ส่วนมายูโกะเป็นผู้เสียหาย เขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอสูญเสียความทรงจำ เธอผู้ซึ่งพ่อแม่เสียชีวิตในเหตุการณ์ไม่คาดฝันจนต้องกลายเป็นคนขาดที่พึ่ง...จินตนาการได้ไม่ยากเลยว่ามิตสึฮารุจะต้องทุกข์ทรมานเพียงไรกับความรู้สึกที่ว่าเขาทำผิดอย่างฉกาจ-ฉกรรจ์

"ผมขอบอกไว้ตรงนี้เลยนะครับว่า ผมไม่ได้แต่งงานกับมายูโกะเพราะสำนึกผิดหรือเห็นใจ"

มิตสึฮารุพูดเน้นเสียงราวกับรู้ว่ายูกะ...และคงโนมุระด้วย...กำลังคิดอะไรอยู่

"แน่นอน ผมสำนึกผิดครับ และความรู้สึกนั้นยังกดดันผมอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่ผมแต่งงานกับมายูโกะเพราะผมรักเธอ หลังเกิดอุบัติเหตุ ผมไปเยี่ยมมายูโกะทุกวันและอยู่กับเธอตลอดเวลาในช่วงที่เธอบำบัดเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ ผมหลงรักความเป็นคนซื่อบริสุทธิ์ มุ่งมั่น และอดทนของเธอในระหว่างนั้นครับ

"อุบัติเหตุครั้งนั้นเกิดจากความประมาทของผมเอง คือวันนั้นผม

ขับรถสะกดรอยตามนักการเมืองคนหนึ่งที่ผมกำลังทำข่าวอยู่ ผมเร่งความเร็วเกินควร ตั้งหน้าตั้งตาที่จะตามให้ทันโดยไม่ได้ระวัง ผมถูกประณามอย่างหนักและต้องออกจากงาน แต่มาถึงตอนนี้ ผมตระหนักแล้วว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นเพื่อให้ผมได้พบมายูโกะ และอุทิศชีวิตที่เหลือทั้งหมดให้เธอ"

เหตุผลที่ทำให้เขาแต่งงานนั้นย่อมมีความสำนึกผิดและความเห็นใจเกี่ยวข้องด้วย แต่ที่สำคัญคือความรัก ถ้าไม่มีความรัก ชีวิตคู่ของทั้งสองคนน่าจะไปไม่รอด การดูแลผู้ป่วยสักคนอยู่ที่บ้าน ถึงจะได้รับความช่วยเหลือจากคนภายนอกบ้าง แต่นานๆ เข้าสภาพจิตจะเริ่มย่ำแย่ อารมณ์หดหู่ และบางครั้งอาจคิดร้าย แต่ผู้ชายคนนี้ดูแลภรรยาของเขาทุกวันตลอดสิบเก้าปีที่ผ่านมา จึงไม่มีอะไรให้เคลือบแคลงสงสัยในความรักของเขาที่มีต่อเธอ

ยูกะนึกถึงใบหน้าของมายูโกะ หญิงวัยสี่สิบเอ็ดผู้เหนื่อยล้าจนดูแก่เกินวัย แต่ยังมีแววน่าเอ็นดูเหมือนสาว ๆ แฝงอยู่

"แล้ว..."

ยูกะดึงกลับเข้าเรื่องอีกครั้ง

"ทำไมคุณถึงคิดที่จะสืบเรื่องของโกดะล่ะคะ"

"เพราะมายูโกะขอครับ"

"คุณมายูโกะน่ะหรือคะ"

"ครับ"

"ก่อนมาที่นี่เราได้คุยกับภรรยาคุณมาแล้ว แต่ดูเหมือนว่าเธอจะจำเหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ได้"

"ครับ เธอจำไม่ได้ แต่เธอได้รับอีเมลเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นทุกวัน"

"อีเมล?"

"หลังเกิดเหตุหกหรือเจ็ดปีเห็นจะได้ รายการทีวีรายการหนึ่งพูดพาดพิงถึงคดีปีศาจฆาตกรฆ่าคนไม่เลือกหน้าที่กินซ่า มายูโกะถึงกับช็อกเมื่อเห็นชื่อผู้เสียชีวิตที่ปรากฏบนจอว่าคือพ่อแม่ของเธอ มายูโกะบอกว่าเธอไม่สามารถให้อภัยตัวเองที่ลืมเรื่องของพ่อแม่ และรีบเขียนถึงเหตุการณ์นั้นอย่างละเอียดระหว่างที่ยังจำได้และส่งอีเมลถึงตัวเอง พร้อมทั้งตั้งระบบ

ให้ส่งอีเมลนั้นมาที่โทรศัพท์มือถือและคอมพิวเตอร์ส่วนตัวของเธอทุกวัน โดยเว้นระยะครั้งละสี่ชั่วโมง”

“วันละหกครั้งหรือคะ”

“ครับ ขนาดนั้นแล้วก็ยังจำอยู่ได้ไม่นาน คืออ่านแล้วลืมเลย”

“หมายความว่า เธอจะต้องเผชิญหน้ากับความจริงที่พ่อแม่ถูกฆ่าอย่างโหดร้ายทุกครั้งที่ได้รับอีเมลน่ะสิคะ”

“เป็นเช่นนั้นครับ”

“เธอมีปฏิกิริยายังไงคะ”

“กรีดร้องครับ”

ทารุณอะไรเช่นนั้น ถึงจะเป็นการทำตามความประสงค์ของตนเองเพื่อไม่ให้ลืม แต่นั่นทำให้เธอต้องเผชิญกับความจริงที่โหดร้ายและต้องทุกข์ทรมานวันละหลายครั้ง เพราะมันเป็นเรื่องที่ได้รับรู้เป็นครั้งแรกสำหรับเธอทุกครั้งที่อ่านอีเมล

ยูกะเองก็สูญเสียพ่อไปด้วยโรคร้ายเมื่อสองปีก่อน ความสูญเสียครั้งนั้นทำให้เธอโศกเศร้า สิ้นหวัง หัวใจสลายจนอยากตายตาม ไม่รู้ว่าจะต้องทนทุกข์ไปอีกนานเท่าไร ในเมื่อผ่านไปถึงสองปีแล้ว แต่เธอก็ยังทำใจไม่ได้ และไม่อาจพูดได้เต็มปากว่าตนได้ผ่านพ้นภาวะวิกฤตินั้นมาแล้ว

อย่างไรก็ตาม เมื่อคิดถึงความตายของพ่อในแง่ที่ว่าเป็นไปตามธรรมชาติ เธอก็พอหักใจได้บ้าง แต่พ่อแม่ของมายูโกะถูกปลิดชีวิตด้วยน้ำมือของฆาตกรใจโหด จิตใจของมายูโกะนอกจากจะบอบช้ำด้วยความโศกเศร้าสูญเสียอย่างสาหัสสากรรจ์แล้ว ยังถูกกระหน่ำซ้ำเติมด้วยความโกรธแค้นชิงชัง แม้ว่าเรื่องสะเทือนใจที่ได้รับจากอีเมลจะเป็นข่าวใหม่สำหรับมายูโกะทุกครั้ง แต่ฤทธิ์เดชของมันจะต้องบั่นทอนจิตใจและร่างกายของเธอให้เสื่อมโทรมแน่นอน

“คุณอยู่ข้าง ๆ เธอคงทรมานใจมาก”

“ยิ่งกว่าทรมานอีกครับ”

แก้มของมิตสึฮารุกระตุกนิด ๆ

“เพราะฉะนั้นตามปกติผมจะซ่อนโทรศัพท์มือถือของเธอไว้ แต่พอ

นึกขึ้นมาได้เธอก็จะถามว่าโทรศัพท์มือถืออยู่ไหน ผมลบอีเมลที่ว่านั้นออกจนหมดก่อนคืนให้ อีเมลในคอมพ์ก็เหมือนกัน ผมจะแอบล็อกอินเข้าไปลบมันออก”

“หยุดการส่งเมลอัตโนมัติไม่ได้หรือคะ”

“ไม่ได้ครับ มายูโกะล็อกกลไกการส่งออกเป็นประจำเอาไว้ด้วยพาสเวิร์ดตั้งแต่ตอนตั้งระบบ คงมองออกว่าผมจะต้องหาทางหยุดมันแน่”

“อย่างนี้นี่เอง แต่ในเมื่อคุณคอยลบอีเมล คุณมายูโกะก็จะไม่ได้อ่านไม่ใช่หรือคะ”

“ไม่เสมอไปหรอกครับ เพราะถึงผมจะคอยลบออก แต่อีเมลส่งมาถี่มาก บางครั้งจึงหลุดไปให้เธอเห็นบ้าง อย่างตอนที่เธอนั่งอยู่หน้าคอมพ์ในช่วงเวลาที่อีเมลส่งมาอัตโนมัติพอดีน่ะครับ ผมพยายามเลี่ยงไม่ให้เธอเห็นอีเมลนั้นโดยสร้างอีเมลแอดเดรสขึ้นมาอีกแอ๊กเคานต์หนึ่งเพื่อหลอกว่านั่นคืออีเมลที่เธอใช้มาแต่เดิม แต่ก็ไม่ได้ผลครับ เพราะบางครั้งอยู่ ๆ เธอก็เกิดจำได้ขึ้นมาและล็อกอินเข้าอีเมลแอดเดรสเดิม ดังนั้นมายูโกะจะรู้เรื่องเหตุการณ์นั้นประมาณสักสองสามเดือนครั้ง พอรู้ก็จะร้องไห้ฟูมฟายแทบเสียสติ คาดคั้นให้ผมสืบเรื่องราวเกี่ยวกับฆาตกรมาให้ได้ แล้วก็เขียนอีเมลว่าได้ขอให้ผมสืบเรื่องราวของฆาตกรส่งมาเป็นประจำด้วยระบบอัตโนมัติเพื่อเตือนความจำของตนเองครับ”

มิตสึฮารุดูเหมือนจะนึกขึ้นมาได้ เขาหยิบโทรศัพท์มือถือของภรรยาออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

“นี่ครับ มือถือของมายูโกะ วันนี้ผมพกติดตัวมาด้วยตามเคย”

เมื่อเปิดโทรศัพท์มือถือแบบพับเครื่องนั้นออกดู ก็พบว่ามีอีเมลหลายฉบับส่งเข้ามาในกล่องรับส่งข้อความ

– ต้องไม่ลืมเรื่องที่เขียนไว้นี้เป็นอันขาด พ่อกับแม่ถูกปีศาจฆาตกรฆ่า ฆาตกรชื่อโกดะ มิกินาริ ยังไม่ถูกลงโทษประหารชีวิต อาจออกจากคุกมาเมื่อไรก็ได้–

– มิตสึฮารุกำลังสืบเรื่องราวของโกดะ มิตสึฮารุคือสามี

ของฉัน ต้องขอดูบันทึกของเขาอยู่เสมอเพื่อเป็นหลักฐาน ว่ากำลังสืบอยู่จริงหรือไม่ –

ประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ แต่ก็พอที่จะสะท้อนให้เห็นภาพมายูโกะพิมพ์ข้อความอย่างเร่งรีบด้วยความมุ่งมั่นว่าจะไม่ลืมเรื่องนี้เด็ดขาด

"ขอยืมไว้ก่อนได้ไหมคะ"

"เชิญครับ"

มิตสึฮารุพยักหน้า

"มายูโกะใช้อีเมลเพื่อช่วยย้ำเตือนความจำของเธอให้ไม่ลืมเหตุการณ์ที่พ่อแม่ถูกสังหารและไม่ลืมฆาตกรใจโหด ทุกครั้งที่เห็นอีเมลเธอจะมาคาดคั้นผมว่าสืบเรื่องฆาตกรไปถึงไหนแล้ว ทั้งยังสืบเองด้วย เธอพยายามมากครับ"

มิตสึฮารุหยุดพูดและเงียบไป คงกำลังจะเข้าเรื่องแล้ว...ยูกะคิดขณะเผลอเอนตัวไปข้างหน้า

"คืนวันหนึ่งเมื่อประมาณสามเดือนที่แล้ว ระหว่างที่ผมนอนหลับอยู่มายูโกะลุกขึ้นไปรื้อกระเป๋าเอกสารและโต๊ะทำงานของผมจนกระจุยกระจายไปหมด และคืนนั้นเธอก็พบอีเมลเข้าจนได้ ก่อนหน้านั้นเวลาเธอซักไซ้ผมเรื่องฆาตกรหนัก ๆ เข้า ผมก็บอกไปว่าถูกประหารชีวิตไปแล้ว และนึกว่าเธอเข้าใจตามนั้น แต่ที่แท้เธอทำเป็นเชื่อไปอย่างนั้นเอง บางครั้งมายูโกะจะมีอาการคล้ายประสาทหลอนว่าถูกทำร้าย อย่างหาว่าผมเอากระเป๋าสตางค์ของเธอไป หรือมาต่อว่าผมว่าเอาเรื่องของเธอไปนินทาว่าร้าย เรื่องประหารชีวิตก็เหมือนกัน ดูเหมือนมายูโกะจะรู้ตัวว่า 'ถูกหลอก –' ซึ่งก็ถูกของเธอ ดูเหมือนว่าเธอจะเอาปากกาเมจิกเขียนไว้บนท่อนแขนระหว่างที่ยังจำอะไรได้เพื่อกันลืมว่า 'ตรวจดูกระเป๋าและโต๊ะเขียนหนังสือ' จนกระทั่งคืนนั้นมายูโกะคอยจนผมหลับจึงได้ลุกขึ้นมาค้นจนพบบันทึกการสืบของผมและข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งทำให้เธอรู้ว่าฆาตกรได้รับการปล่อยตัวออกมาชั่วคราว มายูโกะโกรธมาก ปลุกผมขึ้นมากลางดึก"

ยูกะเห็นภาพเลยว่า ความโกรธ ความเจ็บแค้น และความขมขื่น

คงพลุ่งขึ้นมาเกินกว่ามายูโกะจะทนไหว เมื่อรู้ว่าพ่อแม่ถูกฆ่า พร้อมทั้งยังรู้อีกว่าฆาตกรได้รับการปล่อยตัวออกมาชั่วคราว

"ตอนนั้นมายูโกะพบจดหมายของฆาตกรด้วยครับ"

"จดหมายจากโกดะหรือคะ"

"ครับ เขาส่งผ่านทนายมาตอนที่คดียังอยู่ในศาล เป็นจดหมายขอขมาว่าอยากมาขอโทษและจุดธูปขอขมาดวงวิญญาณของคุณพ่อกับคุณแม่สักครั้ง – ซึ่งผมมองว่าเป็นการกระทำเพื่อเรียกร้องความเห็นใจจากศาลมากกว่า"

"อย่างนั้นหรือคะ"

"มายูโกะอ่านแล้วบอกว่าเธออยากพบครับ บอกว่าอยากให้ฆาตกรมากราบขอขมาคุณพ่อคุณแม่ในรูปถ่ายต่อหน้าเธอ อยากรู้ว่าฆาตกรกลับใจจริงหรือไม่ ผมมองแล้วคิดว่ามายูโกะกำลังพยายามทำใจที่จะจบเรื่องนี้ตามแนวคิดของเธอ สมองที่สูญเสียความทรงจำของเธอรับรู้เหตุการณ์นั้นเป็นครั้งแรกเสมอโดยไม่รู้เลยว่าจุดจบเป็นยังไง ดังนั้นเธอจึงต้องการที่จะทำให้มันจบ อยากหลุดพ้นออกมาจากความทุกข์ทรมานเสียที และเมื่อรู้สึกได้ว่าโกดะสำนึกผิดจากใจจริง เธอก็จะลบอีเมลที่ส่งมาเป็นประจำให้หมด ลืมเหตุการณ์ที่เกิดกับคุณพ่อคุณแม่แล้วใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับผม...มายูโกะร้องไห้พลางขอร้องผมอย่างนั้น –"

เสียงของมิตสึฮารุขาดหาย เสียงหายใจของเขาสะท้อนให้รู้สึกได้ว่ากำลังกลั้นสะอื้น

"คุณเลยติดต่อโกดะ"

ยูกะช่วยต่อให้ มิตสึฮารุพยักหน้า น้ำตาที่คลออยู่หยดลงไปบนหัวเข่า

"ผมให้มายูโกะกับโกดะเขียนจดหมายติดต่อกันหลายครั้งเป็นการเตรียมตัวเตรียมใจก่อนที่จะได้พบกัน และแน่นอนว่าผมคอยกำกับอยู่ด้วย โดยตั้งใจไว้ว่าจะยังไม่ให้พบกันจริง ๆ ในเร็ววัน ดังนั้นวันนี้ผมจึงตกใจมากเมื่อได้ข่าว...ไม่นึกว่าสองคนนั่นจะติดต่อกันเอง"

มิตสึฮารุเค้นคำพูดออกมา เสียงขาดเป็นห้วง ๆ ในตอนท้าย

"คุณคิดไหมคะว่า จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของมายูโกะอยู่ที่การล้างแค้น ไม่ใช่เพื่อให้มาขอขมาตั้งแต่ตอนที่ขอร้องคุณให้ช่วยติดต่อโกดะแล้ว"

ยูกะถาม มิตสึฮารุนิ่งคิดอยู่นานก่อนสั่นศีรษะอย่างอ่อนแรง

"ไม่ทราบครับ...ตอนนี้ผม...ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร...ผม..."

ดูเหมือนมิตสึฮารุจะอดกลั้นอารมณ์ความรู้สึกเอาไว้ไม่ได้อีกต่อไป ไหล่ของเขาสั่นไหว ก่อนปล่อยโฮออกมา

"ในที่สุดเราก็เริ่มเห็นความเป็นมาชัดขึ้นแล้วนะครับ"

โนมุระก้าวขึ้นนั่งประจำตำแหน่งคนขับอีกครั้งหลังจากที่มิตสึฮารุกลับไปแล้ว ชายหนุ่มตั้งระบบนำทางให้ไปที่ศูนย์โรคทางสมองและระบบประสาท อิเซฮาระชูโอ ก่อนสตาร์ตรถขับออกไปในความมืดสลัวยามค่ำคืน

"ตอนเห็นอาการของคาชิฮาระ มายูโกะ ผมแปลกใจมากเลยว่าคนสูญเสียความทรงจำจะฆ่าล้างแค้นได้ยังไง ที่แท้ก็มีสามีช่วยนี่เอง"

"เรายังปฏิเสธประเด็นสมรู้ร่วมคิดไม่ได้ ต้องสืบหาหลักฐานยืนยันที่อยู่ ณ เวลาเกิดเหตุของมิตสึฮารุกันก่อนนะ"

"คุณคิริทานิคิดยังไงครับ"

"ยากนะ ฉันยังมองไม่เห็นเหตุจูงใจให้มิตสึฮารุลุกขึ้นมาช่วยเมียล้างแค้นจริงจัง ตัวเขาเองก็ไม่มีอะไรที่ต้องผูกใจเจ็บฆาตกร เรื่องมันก็ยี่สิบปีมาแล้ว เขาน่าจะอยากใช้ชีวิตอย่างสงบสุขมากกว่าจะปล่อยให้มือเมียเปื้อนเลือดเอาป่านนี้ จริงไหม"

"แต่อย่าลืมนะครับว่ามิตสึฮารุต้องชดใช้กรรมที่เขาก่อไว้กับมายูโกะ ซึ่งไม่มีวันจบสิ้นง่าย ๆ และถ้ามายูโกะมีเจตนาที่จะล้างแค้นจริง ๆ เขาอาจถูกกดดันให้ต้องร่วมมือกับเธอก็ได้นะครับ"

"นั่นก็อาจเป็นเหตุผลหนึ่ง แต่ถ้ามิตสึฮารุสมรู้ร่วมคิดด้วยจริง ฉันคิดว่าเขาไม่ควรฆ่าที่บ้านตัวเองนะ"

"จริงครับ เพราะถ้ามายูโกะถูกจับ ทุกอย่างก็หมดความหมาย"

ระหว่างที่สนทนากันอยู่นั้น รถได้แล่นขึ้นทางด่วนและมุ่งหน้าไปทางอิเซฮาระ บนถนนที่การจราจรคล่องตัวเกินคาด